

„На свѣтлото слънце се познава всѣко петънце,“ помисли си тя. „Азъ не желая да се засрамвамъ“.

Въ скоро време жълтитѣ ѝ поясчета лъщѣха като злато, а надъ тѣхъ едва се забелязваха нѣжнитѣ копринени крилца.

Тя напусна своето скривалище. Проправи си пѣтъ между изсъхналитѣ листа и треви, които запушваха изхода ѝ, па кацна върху една клечка. Около нея бѣ приятенъ пролѣтенъ въздухъ. Тя огледа изпитателно наоколо си. Всичко изглеждаше по-хубаво, отколкото нѣсенъ. Нѣсенъ свѣтътъ бѣше мъгливъ, студенъ и неприветливъ. Сега всичко блещѣше на топлото слънчице.

Тя разпери крилца и литна изъ топлия въздухъ. Наоколо бръмчеше една муха. Осата веднага я сграбчи. Жестоко прегриза главата, крилата и крачката ѝ и, кацнала върху съседното клонче, изяде трупа ѝ. И понеже не можа да задоволи глада си, продължи своя ловъ. А ловъ имаше достатъчно — право казваше слънцето.

Колко хубавъ бѣше свѣтътъ! Въ него имаше всичко, каквото една оса може да желае. Толкова много, че дори имаше опасностъ да не си развали стомаха.

— Каква е тази особена и приятна миризма, която тя усѣщаше?

Да види! Сигурно миризмата идѣше изъ отворения прозорецъ. Тя бързо прехвъркна презъ прозореца и попадна въ една училищна стая. Въ стаята седѣха малки деца, които слушаха своята учителка и отговаряха на въпроситѣ ѝ. Осата полетѣ около едно момиченце до прозореца. То скочи изплашено. Изплашиха се и другитѣ деца и замѣриха да я ударятъ. „Не я удряйте! извика учителката, иначе ще ви ожили. Тя нѣма да ви направи нищо лошо, ако я оставите на спокойствие“.

Следъ това учителката извади изъ поличката на изплашеното момиченце парче хлѣбъ, намазанъ съ мармеладъ, отчупи една сладка трохичка и я сложи на ржката си. Осата се доближи любопитно, кацна на ржката на учителката до самата трохичка и започна да ближе сладката хапка. Децата гледаха страховито. Тѣ мислѣха, че учителката имъ се излага на голѣма опасностъ и предчувстваха лошъ край. Обаче осата отлетѣ навънъ, бръмчейки весело. Засмѣно погледна учителката смутенитѣ лица на децата. Децата се успокоиха и весело насѣдаха по мѣстата си. Сега тѣ повѣрваха това, което неотдавна бѣха учили по естествознание: осата не жили, ако не бжде обезпокоявана.

Сита и доволна отъ хубавата гощавка, нашата оса се разположи на едно клонче. — Наистина, хубаво е по свѣта! Само